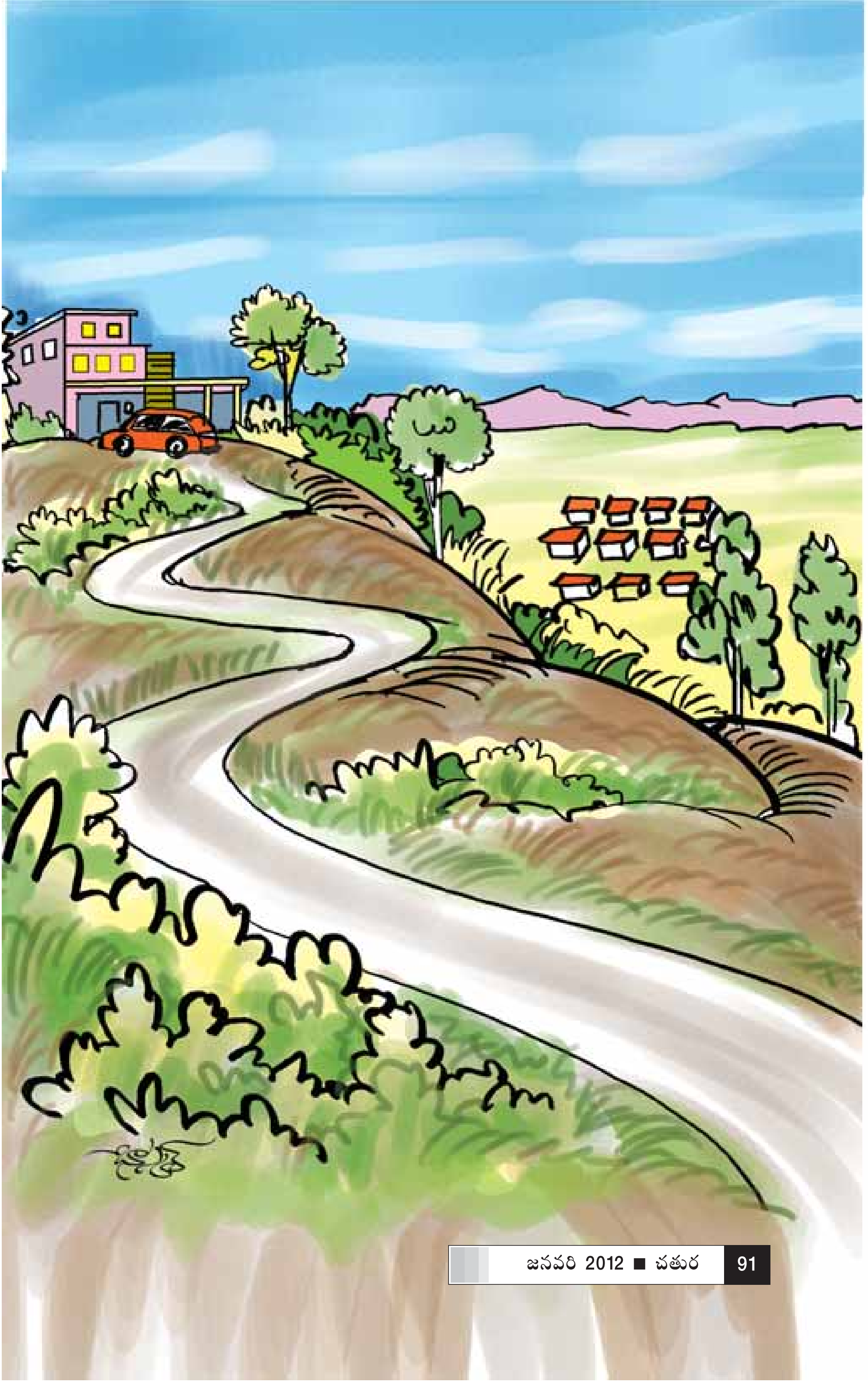

సంతా ఉత్సాహంతో నిండిపోయింది.

అయితే విద్య పరిచయమే మరి కొద్ది సమయంలో తన పతనానికి నాంది కాబో తోందని అతనికి తెలియదు.

8

ఉయ్ గాటిట్.." గావుకేక పెట్టాడు రాజేందర్.

మిగిలిన ఇద్దరూ ఆశ్చర్యంగా అతనికేసి చూశారు.

"అవును. ఇదిగో శివరామన్ అడ్రస్! అతనే మెసేజ్ పంపాడు. మనం విద్య ఫోన్ నుండి పంపిన మెసేజ్ పని చేసింది"

"అయితే ఇంకెందుకు ఆలస్యం... పదండి వెళ్దాం!" అన్నాడు పాండు.

"వద్దు! ఆ పని మనది కాదు."

"మరి? " ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు పాండు.

"మనం చెయ్యవలసింది శివరామన్ ఆచూకీ కనుక్కోవటం వరకే! అతనిని అరెస్ట్ చెయ్యటం పోలీసుల బాధ్యత. అతన్ని మనమే పట్టుకోవాలనుకుంటే.. అక్కడ ఎలాంటి పరిస్థితులు ఎదురవు తాయో తెలియదు. అతను అంత తేలిగ్గా లొంగిపోతాడనుకోను. నేరస్తుడిని పట్టు కునే ప్రయత్నంలో మనం దోషులుగా మారకూడదు" అనుభవం జోడించి చెప్పాడు రాజేందర్.

ఆలోచిస్తే నిజమే అనిపించింది పాండుకి కూడా!

"మరి పోలీసులకు ఇన్ఫార్మ్ చేద్దాం! అందులో ఆలోచించేది ఏముంది? "

"ఇక్కడి పోలీసులకు కాదు! మన పోలీ సులకు చెప్దాం.. ఇక్కడి పోలీసులు మనకు అంత సహకరించకపోవచ్చు. పైగా నేరం జరిగింది మన రాష్ట్రంలో కాబట్టి.. మన పోలీసులకే చెప్పాలి."

"అయితే చెప్పండి.."

"మనం కాదు. ఆ పని భారతి మేడం గారికి అప్పజెబుదాం. ఆవిడైతే.. సరాసరి డీజీపీని కలిసి పెద్దఎత్తున సహకారం పొందగలరు"

వెంటనే విషయాలన్నీ భారతిగారికి చెప్పారు. ఆమె హుటాహుటిన డీజీపీని కలిసింది. అప్పటి వరకూ తెలిసిన వివరా లన్నీ ఆయనకు చెప్పటంతో ఆయన కూడా ఆశ్చర్యానికి లోనయ్యాడు.

తరువాత ఇది ఎంత పెద్ద సెన్సేషనల్ న్యూస్ కాబోతుందో అర్థమైన ఆయన మరింత వ్యక్తిగత శ్రద్ధ చూపాడు. దానితో మరుసటి రోజు ముగ్గురు పోలీసు ఆఫీ సర్లు ముంబయ్ ప్రయాణమయ్యారు. మధ్యాహ్నానికి ముంబయ్ చేరారు.

వారు ముంబయ్‌లో పాండు బృందాన్ని కలిసి వారి దగ్గర ఉన్న శివరామన్ అడ్రస్ తీసుకుని వెంటనే అతనికోసం బయలుదే రారు.

ముందు పోలీసు ఆఫీసర్లు ఉన్న కారు, దాని వెనుక పాండు బృందం ఉన్న కారు శివరామన్ ఇచ్చిన అడ్రస్ వైపు పరుగు తీశాయి. పోలీసు ఆఫీసర్లందరూ మఫ్టీ లోనే ఉన్నారు.

ఆ వాహనాలు మరి రెండు గంటల్లో లోనావాలా దాటి హైవే నుండి పక్కకు మరలాయి.

అక్కడి నుండి వారి ప్రయాణం కాస్త మందగించింది. అక్కడక్కడా ఆగుతూ..

దారి కనుక్కుంటూ ముందుకు వెళ్తున్నారు.

అప్పటికే వెలుతురు మందగిస్తోంది. చుట్టూ ఉన్న కొండల వల్ల చీకటి క్షణక్షణానికీ చిక్కనవుతుంది.

వీరు శివరామన్ ఫార్మ్ చేరుకునేటప్పటికి బాగా చీకటి పడింది. రెండు కార్లూ ఫార్మ్ ముందు ఆగాయి.

అవి ఆగిన శబ్దానికి వాచ్‌మేన్ బయటకు వస్తున్నాడు.

తల పైకెత్తి చూసిన పాండుకి దేవ్ అండ్ కంపెనీ అన్న బోర్డు అందంగా కనిపించింది.

'చేసిన తప్పుకి పశ్చాత్తాపంతో ఏమో.. అసలు యజమాని కంపెనీపేరు సగం అన్నా ఉంచాడు' అనుకున్నాడు పాండు.

"శివరామన్ ఎక్కడ ఉన్నాడు? " ఒక పోలీసు ఆఫీసర్ బయటకు వచ్చిన వాచ్‌మేన్‌ని గద్దిస్తున్నాడు.

వాచ్‌మేన్ అయోమయంగా చూస్తూ-

"ఇక్కడ శివరామన్ ఎవరూలేరు.." అంటున్నాడు.

పాండూకి అప్పుడు వెలిగింది- 'ఇన్ని మార్చినవాడు పేరు మార్చడా? ' అని.

వెంటనే జేబులో నుండి శివరామన్ ఫొటో తీసి వాచ్‌మేన్‌కి చూపించాడు. అతని మొహం ఆ వ్యక్తిని గుర్తుపట్టినట్లు వెలిగింది.

"కానీ.. ఈయన బద్రీనాథ్‌గారు కదా!" అన్నాడు.

"అదే... ఆయన ఎక్కడ? "

దూరంగా ఎత్తుమీద ఉన్న గెస్ట్‌హౌస్ చూపించాడు. పోలీసు ఆఫీసర్లు ముందుకు నడిచారు.

తమను అనుసరించబోయిన పాండు బృందాన్ని వారు మొదట్లోనే అడ్డుకున్నారు.

"సారీ.. మీరు రావటానికి వీలులేదు. ఇక్కడి నుండి మిగిలిన పని మేము చూసుకుంటాం!" ఖండితంగా చెప్పారు.

ఏ మాత్రం సమయం వృథా చెయ్యకుండా పోలీసు ఆఫీసర్లు ముందుకు నడచి చీకట్లో కలసిపోయారు.

★ ★ ★

విద్య కోసం ఎదురు చూసి విసిగిపోయాడు శివరామన్.

ఆమె ఎందుకు వస్తానందో, ఇప్పుడు ఎందుకు రాలేదో, ఫోన్ ఎందుకు స్విచ్ ఆఫ్ చేసి ఉందో అతనికి అర్థం కాలేదు.

పగలంతా ఆమె వస్తుందన్న ఆశతో, ఉత్సాహంతో గడిపినా ఇప్పుడు పూర్తిగా చీకటిపడిన తరువాత.. అన్ని ఆశలూ ఆవిరైపోయాయి.

అసలే కొండ ప్రాంతం.. పైగా మనుషుల సంచారం తక్కువ ఉండటంతో గాఢమైన నిశ్శబ్దం ఆ ప్రాంతమంతా వ్యాపించి ఉంది. ఆ నిశ్శబ్దంలో కీచురాళ్ళ శబ్దాలూ.. చుట్టూ ఉన్న చెట్ల మీద నుండి పక్షులు చేస్తున్న శబ్దాలూ.. మామూలు కంటే పెద్దగా వినిపిస్తున్నాయి.

కిటికీలో నుండి బయటకు చూస్తూ ఆలోచిస్తున్న అతనికి రెండు కార్లు వచ్చి తన ఫార్మ్ ముందు ఆగటం కనిపించింది.

అందులో నుండి దిగింది ఎవరో ఇంత దూరానికి తెలియటంలేదు. విద్య ఏమన్నా

వచ్చిందేమో అన్న ఆత్రుతతో అతను చూశాడు కానీ.. అక్కడ చాలామంది మనుషులు ఉన్నట్లు అర్థమవుతుంది. అది కూడా అందరూ మగవారే! ఇంతలో వాచ్ మేన్ చేయి పైకిత్తి తన గెస్ట్‌హౌస్ వైపు చూపించటం కనిపించింది. అంటే వాళ్ళు వచ్చింది తన కోసం అన్నమాట.

వాళ్ళు ఎంత మంది ఉన్నారో లెక్కపెట్టాడు శివరామన్. మొత్తం ఆరుగురు ఉన్నారు. అందులో ముగ్గురు అక్కడే ఆగిపోగా.. మరో ముగ్గురు తనున్న బిల్డింగ్ వైపు వస్తున్నారు. పైకి వస్తున్న వారు తమ తమ దుస్తుల్లో నుండి రివాల్వర్లు తీసి రెడీగా పట్టుకుని జాగ్రత్తగా దిక్కులు గమనించుకుంటూ ముందుకు అడుగులు వేస్తున్నారు. మసకచీకట్లో వారి చేతుల్లోని నల్లటి రివాల్వర్లు మరింత నల్లగా మెరుస్తున్నాయి.

అక్కడ వస్తున్నది పోలీసులనీ.. తన గురించి తెలిసిపోయిందనీ శివరామన్‌కి అర్థమైంది.

అయినా అతను లొంగిపోదలచుకోలేదు. జైలులో ఒక్క రోజు గడపటాన్ని కూడా అతను ఊహించలేడు. అందుకే వారి కంటపడకుండా పారిపోవటానికే నిర్ణయించుకున్నాడు.

వస్తున్నవారు ఇలాంటి విషయాల్లో అనుభవజ్ఞుల్లా ఉన్నారు. ఆ ముగ్గురూ విడిపోయి ఇంటిని చుట్టుముట్టటానికి సైగలు చేసుకుని ముందుకు కదులుతున్నారు.

ఇంక ఆలస్యం చేసి లాభం లేదు!

పరుగెత్తుతూ వెనుక డోర్ వద్దకు చేరి శబ్దం కాకుండా దాన్ని కొద్దిగా తెరచి బయటపడ్డాడు శివరామన్.

కొద్ది దూరంలో ఉన్న పెద్దచెట్ల చాటున నిలబడ్డాడు.

అతను అక్కడ నిలబడ్డ కొన్ని క్షణాలకే ఒక వ్యక్తి చుట్టూ గమనిస్తూ.. రివాల్వర్ స్టడీగా పట్టుకుని, అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ అటువైపు వచ్చాడు.

వారికి లేని అడ్వాంటేజ్ అతనికి ఒకటి ఉంది. చాలా రోజులుగా అక్కడ గడుపుతుండటంతో.. ఆ చుట్టుపక్కల ఏమి ఉంటుందో, ఎలా ఉంటుందో అతనికి బాగా తెలుసు.

వెనుక డోర్ దగ్గరకు వచ్చిన వ్యక్తి.. దానిని నెమ్మదిగా తోసి చూశాడు. అది తెరచుకుంది.

రెండు క్షణాలు సంశయించి చివరకు అతను అందులో నుండి లోపలకు నడిచాడు.

ఒకటి.. రెండు.. మూడు, అంటూ ఇరవై అంకెలు లెక్కపెట్టిన తరువాత తను ఉన్న చోటు నుండి బయటకు వచ్చాడు శివరామన్. పరుగు పరుగున వెనుక ద్వారం వద్దకు చేరి దానికి బయట నుండి గడి పెట్టాడు.

చీకట్లను చాటు చేసుకుంటూ నిశ్శబ్దంగా ఇంటి ముందువైపుకు పరుగెత్తాడు.

లోపలకు ప్రవేశించిన వ్యక్తి లోపల నుండి ముందు ద్వారం తెరచినట్లున్నాడు. మిగిలిన ఇద్దరూ అప్పుడే ఇంట్లోకి ప్రవేశిస్తున్నారు.

వెనుక ద్వారానికి గడిపెట్టినట్లుగానే దీన్ని కూడా బయట నుండి బోల్టువేసి లోపలివారిని బంధించాడు.

ఇప్పుడు వారు ఆ ఇంటి నుండి బయటపడటానికి కాస్త సమయం పడుతుంది. ఆ సమయంలో తను తప్పించుకోవాలి.

ఇంకా ముగ్గురు వ్యక్తులు కింద ఉన్నారని అతనికి తెలుసు. అందుకే ఆ మార్గాన కాకుండా ఇంకొక మార్గాన కిందకు దిగటం మొదలుపెట్టాడు.

ఎత్తు మీద ఉండటం అతనికి ఉపయోగపడుతోంది. కింద ఒక వ్యక్తి ఆగివున్న

కారు దగ్గర నిలబడి ఉంటే.. మరి ఇద్దరు ఫార్మ్‌కి సంబంధించిన షెడ్ దగ్గర నిల బడి ఉన్నారు.

విడిగా ఉన్న వ్యక్తిని టాకిల్ చెయ్యటం తేలిక అని భావించి అటువైపు కదిలాడు శివరామన్.

అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ అతను ఉన్న ప్రదేశాన్ని సమీపించాడు. ఆ వ్యక్తి ఇంకొక వైపు తిరిగి కొండపైన ఉన్న గెస్ట్ హౌస్‌ని తదేక దృష్టితో చూస్తున్నాడు.

చుట్టూ చూసిన శివరామన్‌కి కింద ఒక పెద్దరాయి కనిపించింది. అది తీసుకుని వేగంగా కదులుతూ, నిలబడి ఉన్న వ్యక్తి వెనుకకు చేరాడు.

అప్పుడే అతనికి ఏదో అనుమానం వచ్చి నట్లు ఉంది. వెనుకకు తిరుగుతున్నాడు.

ఇక ఆలస్యం చేస్తే లాభం లేదని చేతిలో ఉన్న రాతితో అతని నెత్తిన బలంగా మోదాడు.

"అమ్మా.." అని అరుస్తూ అతను ఆను కున్న కారుమీదకి వాలిపోయాడు స్పృహ తప్పి.

★ ★ ★

రాజేందర్, పాండు ఫార్మ్ షెడ్ దగ్గర నిలబడి ఉన్నారు.

వారికి జరుగుతున్న పనిలో పాలుపం చుకోకుండా, అలా నిలబడి ఎదురు చూడటం చాలా నిరుత్సాహం కలిగి స్తుంది.

వాచ్‌మేన్‌ని బెదిరించి అతన్ని రూంకి పంపించివేశారు. అతను కూడా వచ్చింది పోలీసులని రూఢీ అవటంతో వారు చెప్పి నట్లు తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

మీనన్ వీరికి దూరంగా కారు దగ్గర నిలబడి ఉన్నాడు.

హఠాత్తుగా మీనన్ అరచిన ఆరుపు వినిపించింది.

పక్కకు తిరిగి చూసిన వారికి కారు మీదకి వాలిపోయిన మీనన్ కనిపించాడు.

ఇద్దరూ నిర్ఘాంతపోయారు.

మీనన్ మీద దాడి చేసింది ఎవరై ఉంటారు?

శివరామన్‌కి తప్ప ఆ అవసరం ఎవరికి ఉంటుంది? మరి అతను పైనున్న గెస్ట్ హౌస్ నుండి ఇక్కడకు ఎలా వచ్చాడు? పైకి వెళ్ళిన ముగ్గురు ఏమయ్యారు?

వారి ప్రశ్నలకు సమాధానమా అన్నట్లు పైనున్న గెస్ట్‌హౌస్ తలుపులు ఎవరో బాదుతున్న శబ్దం వినిపించింది.

"పైకి వెళ్ళిన వారిని గెస్ట్‌హౌస్‌లో బంధించి వాడు ఇటు వచ్చాడు.." చెప్పాడు రాజేందర్.

పాండు ఏమీ మాట్లాడలేదు. అతను ఏమి చెయ్యాలా అని తీవ్రంగా ఆలోచిస్తు న్నాడు. ఒకసారి శివరామన్ ఇక్కడినుండి తప్పించుకోవటం జరిగిందంటే.. ఇక అతన్ని పట్టుకోవటం అసాధ్యం.

"నేను పైకి వెళ్ళి తలుపు తీసి వస్తాను.." అన్నాడు రాజేందర్.

"మరి మీనన్ సంగతి.."

"మీనన్ మీద దాడి చేసిన వాడు మన లను మాత్రం వదులుతాడా? అక్కడే కాచుకుని ఉండి ఉంటాడు. అందుకే ముందుగా పైకి వెళ్లి మనవారిని బయ టకు తెస్తే.. అందరం కలిసి ఏదన్నా